Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

21 iunie 2012 *

„Libera circulație a mărfurilor — Proprietate industrială și comercială — Vânzarea de copii ale unor opere într-un stat membru în care dreptul de autor privind aceste opere nu este protejat — Transportul acestor mărfuri într-un alt stat membru în care încălcarea dreptului de autor menționat este sancționată de dreptul penal — Procedură penală împotriva transportatorului pentru complicitate la distribuirea ilicită a unei opere protejate prin dreptul de autor”

În cauza C-5/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Germania), prin decizia din 8 decembrie 2010, primită de Curte la 6 ianuarie 2011, în procedura penală împotriva

Titus Alexander Jochen Donner,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnii K. Schiemann (raportor) și L. Bay Larsen, doamna C. Toader și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 ianuarie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru domnul Donner, de E. Kempf, de H.-C. Salger și de S. Dittl, Rechtsanwälte;

— pentru Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof, de R. Griesbaum, în calitate de agent, asistat de K. Lohse, Oberstaatsanwalt;

— pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vláčil, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de J. Samnadda, precum și de G. Wilms și de N. Obrovsky, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 29 martie 2012,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 34 TFUE și 36 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale declanșate în fața instanțelor germane împotriva domnului Donner, condamnat la doi ani de închisoare cu suspendare pentru complicitate la exploatarea comercială fără autorizare de opere protejate prin dreptul de autor.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Tratatul Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (OMPI) privind drepturile de autor, adoptat la Geneva la 20 decembrie 1996 (denumit în continuare „TDA”), a fost aprobat în numele Comunității Europene prin Decizia 2000/278/CE a Consiliului din 16 martie 2000 (JO L 89, p. 6, Ediție specială, 11/vol. 20, p. 212).

4 Articolul 6 din TDA, intitulat „Dreptul de distribuire”, prevede:

„(1) Autorii operelor literare și artistice se bucură de dreptul exclusiv de a autoriza punerea la dispoziția publicului a originalului și a copiilor operelor lor prin vânzare sau prin alt tip de transfer de proprietate.

(2) Nicio dispoziție din prezentul tratat nu aduce atingere libertății pe care o au părțile contractante de a determina eventualele condiții în care epuizarea dreptului prevăzut la alineatul (1) se aplică după prima vânzare sau după o altă operațiune de transfer de proprietate a originalului sau a unei copii a operei, efectuată cu autorizarea autorului.”

5 Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230, rectificare în JO 2008, L 314, p. 16) vizează, potrivit considerentului (15), printre altele, punerea în aplicare a unora dintre obligațiile care rezultă din TDA.

6 Articolul 4 din Directiva 2001/29, intitulat „Dreptul de distribuire”, prevede:

„(1) Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice orice formă de distribuire către public, prin vânzare sau prin altă modalitate, a originalului operei sau a copiilor acestuia.

(2) Dreptul de distribuire a originalului sau a copiilor operei nu se epuizează în cadrul Comunității, exceptând cazul în care prima vânzare sau primul altfel de transfer al proprietății asupra obiectului în cauză în cadrul Comunității se face de către titularul dreptului sau cu acordul acestuia.”

Dreptul german

7 Legea din 9 septembrie 1965 privind dreptul de autor și drepturile conexe (Urheberrechtsgesetz, BGBl. I, p. 1273), cu modificările ulterioare (denumită în continuare „UrhG”), transpune Directiva 2001/29 în dreptul german.

8 Intitulat „Dreptul de distribuire”, articolul 17 alineatele (1) și (2) din UrhG prevede:

„(1) Dreptul de distribuire este dreptul de a pune la dispoziția publicului sau de a comercializa originalul sau copiile operei.

(2) Atunci când originalul sau copiile operei au fost puse în circulație prin vânzare, cu consimțământul titularului dreptului de distribuire, pe teritoriul Uniunii Europene sau al altui stat parte la Acordul privind Spațiul Economic European, distribuirea lor ulterioară este licită, cu excepția închirierii."

9 În temeiul articolului 106 din UrhG, distribuirea de opere protejate fără consimțământul titularului dreptului aferent acestora se pedepsește cu închisoare de până la trei ani sau cu amendă. Articolul 108a din UrhG prevede că, în cazul în care se încalcă articolul 106 în scopuri comerciale, sancțiunea constă în pedeapsa cu închisoarea de până la cinci ani sau obligarea la plata unei amenzi.

10 Articolul 27 din Codul penal (Strafgesetzbuch), intitulat „Complicitate", prevede că este sancționată în calitate de complice oricare persoană care, cu intenție, a ajutat o altă persoană la săvârșirea de către aceasta, cu intenție, a unei infracțiuni.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

11 Domnul Donner, resortisant german, era, la data faptelor din acțiunea principală, administrator al In.Sp.Em. Srl (denumită în continuare „Inspem"), societate de transport cu sediul în Bologna (Italia), și își desfășura activitatea în principal de la reședința sa din Germania.

12 Inspem asigura transportul mărfurilor vândute de Dimensione Direct Sales Srl (denumită în continuare „Dimensione"), societate stabilită de asemenea în Bologna și al cărei sediu se afla în vecinătatea celui al Inspem. Dimensione oferea spre vânzare clienților cu reședința în Germania reproduceri ale unor obiecte de mobilier în stilul „Bauhaus", prin intermediul unor anunțuri și prospecte inserate în reviste, al unor trimiteri poștale nominale adresate destinatarului lor și al unui site internet în limba germană, fără a avea licențele necesare pentru comercializarea acestor obiecte în Germania. Era vorba în special despre reproduceri de:

— scaune „Aluminium Group", create de Charles și Ray Eames, titularul licenței fiind societatea Vitra Collections AG;

— corpul de iluminat „Wagenfeld", creat de Wilhelm Wagenfeld, titularul licenței fiind societatea Tecnolumen GmbH & Co. KG;

— scaune create de Le Corbusier, titularul licenței fiind societatea Cassina SpA;

— măsuța de cafea „Adjustable Table" și corpul de iluminat „Tubelight", create de Eileen Gray, titularul licenței fiind societatea Classicon GmbH;

— scaune cantilever din oțel, create de Mart Stam, titularul licenței fiind societatea Thonet GmbH.

13 Conform constatărilor Landgericht München II, aceste obiecte sunt protejate în Germania prin dreptul de autor ca opere de artă aplicată. În schimb, în perioada relevantă în cauză, și anume în perioada 1 ianuarie 2005-15 ianuarie 2008, acestea nu beneficiau în Italia de o protecție prin dreptul de autor sau protecția de care beneficiau nu putea fi opusă în mod util terților. Astfel, obiectele de mobilier create de Eileen Gray nu au fost protejate prin dreptul de autor în Italia în perioada 1 ianuarie 2002-25 aprilie 2007, întrucât în intervalul respectiv s-a aplicat o durată mai redusă de protecție, durata acesteia nefiind prelungită decât începând cu 26 aprilie 2007. Celelalte obiecte de mobilier au beneficiat de protecție prin dreptul de autor în Italia în perioada în cauză, dar, în temeiul jurisprudenței italiene, această protecție nu putea fi opusă în mod util terților, cel puțin în raport cu producătorii care au reprodus, au oferit spre vânzare și/sau au comercializat creațiile respective înainte de 19 aprilie 2001.

14 Obiectele de mobilier în cauză în acțiunea principală vândute de Dimensione erau depozitate, în ambalajul lor, pe care erau menționate datele cumpărătorului, în antrepozitul de distribuție al acestei societăți, situat în Sterzing (Italia). În temeiul condițiilor generale de vânzare, în cazul în care clienții care aveau reședința în Germania nu doreau să recupereze ei înșiși mărfurile pe care le comandaseră

și nici să desemneze o întreprindere de transport pentru a face acest lucru, Dimensione recomanda să se recurgă la Inspem. În acțiunea principală, clienții în cauză au însărcinat Inspem cu transportul obiectelor de mobilier achiziționate. Șoferii Inspem preluau astfel aceste obiecte din antrepozitul din Sterzing, în schimbul plății către Dimensione a prețului de vânzare al acestora. În momentul livrării către clienții din Germania, Inspem le solicita plata prețului mărfurilor livrate și a cheltuielilor de transport pentru acestea. În cazul în care clienții nu recepționau marfa sau nu o plăteau, Inspem trimitea marfa la Dimensione, care rambursa societății Inspem prețul vânzării și cheltuielile de transport.

15 Potrivit Landgericht München II, procedând astfel, domnul Donner s-a făcut vinovat de complicitate la exploatarea comercială fără autorizare de opere protejate prin dreptul de autor, cu încălcarea dispozițiilor coroborate ale articolelor 106 și 108a din UrhG și ale articolului 27 din Codul penal.

16 Dimensione ar fi distribuit în Germania copii ale unor opere protejate. Distribuirea, în înțelesul articolului 106 din UrhG, impune transferul dreptului de proprietate asupra bunului achiziționat, precum și transmiterea dreptului de dispoziție de la vânzător la cumpărător. În acțiunea principală, transferul dreptului de proprietate de la vânzător la cumpărător se realiza în Italia, potrivit dreptului italian, prin acordul de voință al părților și prin individualizarea bunului achiziționat, în antrepozitul din Sterzing. Transferul dreptului de dispoziție se realiza însă, cu concursul domnului Donner, numai la predarea bunului către cumpărător, în Germania, în schimbul plății prețului de cumpărare. Pentru acest motiv, era lipsită de relevanță împrejurarea dacă obiectele de mobilier beneficiau în Italia de protecție prin dreptul de autor. Landgericht München II a precizat că restricția impusă liberei circulații prin legislația națională în materia dreptului de autor ar fi justificată de protecția proprietății industriale și comerciale.

17 Domnul Donner a contestat condamnarea care s-a pronunțat împotriva sa pe calea unui recurs în fața Bundesgerichtshof. El susține, în primul rând, că „distribuirea către public”, în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29, și, pe cale de consecință, în sensul articolului 17 din UrhG, presupune transferul proprietății mărfurilor și că respectivul transfer a avut loc, în acțiunea principală, în Italia. Transferul deținerii mărfurilor, și anume dreptul de dispoziție efectivă asupra acestora, nu ar fi necesar în această privință. În al doilea rând, susține că orice sancțiune pronunțată împotriva sa în temeiul unei alte interpretări ar încălca libera circulație a mărfurilor, garantată de articolul 34 TFUE, întrucât ar conduce la o împărțire artificială, nejustificată, a pieței. În sfârșit, în al treilea rând, el susține că, în orice caz, prin predarea operelor în Italia către transportator, care prelua mărfurile în numele clientului, s-ar fi produs un transfer al deținerii, astfel încât, și din această perspectivă, faptele ar fi fost săvârșite în Italia.

18 Bundesgerichtshof este de acord cu interpretarea dată de Landgericht München II, potrivit căreia o „distribuire către public” prin vânzare în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29 presupune nu numai să se transfere unui terț proprietatea asupra reproducerii operei protejate prin dreptul de autor, ci și ca acesta să dețină de asemenea dreptul de dispoziție efectivă asupra reproducerii. Pentru a putea fi considerată că este distribuită către public, reproducerea unei opere ar trebui să iasă din sfera internă a întreprinderii fabricantului și să intre în sfera publică sau în circuitele comerciale. Atât timp cât o astfel de reproducere rămâne în cadrul întreprinderii care a produs-o sau al aceluiași grup de societăți, nu se poate considera că a fost pusă la dispoziția publicului, neexistând în acest caz o operațiune comercială, care presupune o legătură reală cu exteriorul. Această analiză a Landgericht München II ar fi conformă jurisprudenței constante a Bundesgerichtshof cu privire la interpretarea articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29.

19 În schimb, Bundesgerichtshof consideră că articolele 34 TFUE și 36 TFUE ar putea constitui un posibil obstacol în calea confirmării condamnării domnului Donner în cazul în care aplicarea normelor din dreptul penal național ar reprezenta, în împrejurările acțiunii principale, o restricție nejustificată privind libera circulație a mărfurilor.

20 În aceste condiții, Bundesgerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolele 34 TFUE și 36 TFUE, care reglementează libera circulație a mărfurilor, trebuie interpretate în sensul că se opun unei norme penale naționale care incriminează complicitatea la distribuirea fără autorizare de opere protejate prin dreptul de autor, în situația în care, la o vânzare transfrontalieră a unei opere protejate prin dreptul de autor în Germania,

— această operă este introdusă în Germania dintr-un stat membru al Uniunii Europene, iar dreptul de dispoziție efectivă asupra acesteia se transferă în Germania, dar

— transferul dreptului de proprietate s-a efectuat în celălalt stat membru, în care protecția operei prin dreptul de autor nu exista sau nu putea fi opusă în mod util terților?”

Cu privire la întrebarea preliminară

21 După cum recunoaște în mod expres instanța de trimitere, existența pe teritoriul național a unei „distribuiri către public” prin vânzare în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29 este o condiție necesară pentru aplicarea normelor de drept penal în speță. Pe de altă parte, în urma unei cereri adresate de Curte, părțile interesate s-au exprimat în ședință în mod detaliat cu privire la interpretarea acestei noțiuni.

22 În consecință, trebuie să se înțeleagă că, prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească, pe de o parte, dacă, în împrejurări cum sunt cele din acțiunea principală, există „distribuire către public”, în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29, pe teritoriul național și, pe de altă parte, dacă articolele 34 TFUE și 36 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să desfășoare, în temeiul dreptului penal național, urmărirea penală pentru complicitate la distribuirea fără autorizare de copii ale unor opere protejate prin dreptul de autor în cazul în care copiile unor asemenea opere sunt distribuite către public pe teritoriul acestui stat membru în cadrul unei vânzări, care vizează în mod specific publicul respectivului stat, încheiată în alt stat membru, în care aceste opere nu sunt protejate printr-un drept de autor sau în care protecția de care beneficiază nu poate fi opusă în mod util terților.

Cu privire la interpretarea articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29

23 Dat fiind că Directiva 2001/29 urmărește punerea în aplicare în Uniune a obligațiilor care îi revin în special în temeiul TDA și că, potrivit unei jurisprudențe constante, textele de drept al Uniunii trebuie interpretate, în măsura posibilului, în lumina dreptului internațional, în special atunci când aceste texte vizează chiar punerea în aplicare a unui acord internațional încheiat de Uniune, noțiunea „distribuire”, conținută la articolul 4 alineatul (1) din directiva menționată, trebuie interpretată în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din TDA (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 aprilie 2008, Peek & Cloppenburg, C-456/06, Rep., p. I-2731, punctele 29-32).

24 Prin urmare, noțiunea „distribuire către public, prin vânzare”, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29, trebuie înțeleasă, astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 44-46 și 53 din concluzii, ca având aceeași semnificație ca expresia „punerea la dispoziția publicului […] prin vânzare”, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din TDA.

25 Astfel cum arată și avocatul general la punctul 51 din concluzii, conținutul noțiunii „distribuire”, în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29, trebuie, pe de altă parte, să primească o interpretare autonomă în dreptul Uniunii, care nu poate depinde de legea aplicabilă operațiunilor în cadrul cărora a avut loc o distribuire.

26 Trebuie constatat că distribuirea către public se caracterizează printr-o serie de operațiuni care se întind, cel puțin, de la încheierea contractului de vânzare până la executarea acestuia prin livrarea către un membru al publicului. Așadar, în contextul unei vânzări transfrontaliere, operațiunile care dau naștere unei „distribuiri către public” în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29 pot avea loc în mai multe state membre. Într-un astfel de context, o asemenea operațiune poate aduce atingere dreptului exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice orice formă de distribuire către public în mai multe state membre.

27 Prin urmare, un comerciant răspunde pentru orice operațiune, realizată de el însuși sau în numele său, care dă naștere unei „distribuiri către public” într-un stat membru în care bunurile distribuite sunt protejate prin dreptul de autor. De asemenea, îi poate fi imputată orice operațiune de aceeași natură efectuată de un terț atunci când respectivul comerciant a vizat în mod specific publicul statului de destinație și când nu putea ignora acțiunile acestui terț.

28 În împrejurări cum sunt cele în cauză în acțiunea principală, în care livrarea către un membru al publicului din alt stat membru nu se efectuează de comerciantul în cauză sau în numele acestuia, revine, prin urmare, instanțelor naționale obligația de a aprecia, de la caz la caz, dacă există indicii care permit să se conchidă că respectivul comerciant, pe de o parte, a vizat efectiv membrii publicului care au reședința în statul membru în care a fost realizată o operațiune care dă naștere unei „distribuiri către public” în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29 și, pe de altă parte, nu putea ignora acțiunile terțului în cauză.

29 În împrejurările care au stat la baza acțiunii principale, elemente cum sunt existența unui site internet în limba germană, conținutul sau modalitățile de distribuire a materialului publicitar al Dimensione și cooperarea sa cu Inspem, în calitate de întreprindere care realizează livrări având ca destinație Germania, pot constitui indicii concrete ale unei activități care are un asemenea scop.

30 În consecință, trebuie să se răspundă la prima parte a întrebării adresate că un comerciant care își îndreaptă activitatea publicitară spre membri ai publicului cu reședința într-un stat membru determinat și creează sau pune la dispoziția lor un sistem de livrare și un mod de plată specific – sau permite unui terț să facă acest lucru –, punând astfel membrii publicului în situația de a obține livrarea de copii ale unor opere protejate prin dreptul de autor în acest stat membru, realizează, în statul membru în care are loc livrarea, o „distribuire către public” în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29.

Cu privire la interpretarea articolelor 34 TFUE și 36 TFUE

31 Astfel cum a constatat instanța de trimitere, interdicția prevăzută de legea națională și care este sancționată de dreptul penal național în împrejurări precum cele din acțiunea principală constituie un obstacol în calea liberei circulații a mărfurilor, în principiu contrar articolului 34 TFUE.

32 Cu toate acestea, o astfel de restricție poate fi justificată, în temeiul articolului 36 TFUE, pentru motive de protecție a proprietății industriale și comerciale.

33 În această privință, din jurisprudența Curții reiese că, în cazul în care o operă protejată printr-un drept de autor este introdusă pe piața unui stat membru de titularul acestui drept sau cu consimțământul său, o asemenea împrejurare îl împiedică pe acesta din urmă să se opună liberei circulații a acestei opere în cadrul Uniunii. Acest lucru nu este valabil însă și în cazul în care introducerea pe piață nu se realizează cu consimțământul titularului dreptului de autor, ci ca urmare a expirării dreptului său într-un anume stat membru. În acest caz, în măsura în care disparitatea legislațiilor naționale în ceea ce privește durata protecției poate crea restricții privind comerțul în interiorul Uniunii, aceste restricții sunt justificate în temeiul articolului 36 TFUE atunci când rezultă din diferența dintre sisteme și când această diferență este indisolubil legată de însăși existența acestor drepturi exclusive (a se vedea Hotărârea din 24 ianuarie 1989, EMI Electrola, 341/87, Rec., p. 79, punctul 12).

34 Trebuie constatat că aceleași considerații se aplică *a fortiori* în împrejurări cum sunt cele care au stat la baza acțiunii principale, întrucât disparitatea care a determinat restricții privind libera circulație a mărfurilor nu rezultă din diferențele dintre normele juridice în vigoare în diferitele state membre în cauză, ci din faptul că, în practică, aceste norme nu pot fi opuse în mod util terților într-unul dintre aceste state membre. Restricția impusă comerciantului stabilit într-un stat membru prin intermediul unei interdicții, sancționată penal, de distribuire într-un alt stat membru se întemeiază, și în acest caz, nu pe o faptă sau pe un consimțământ al titularului dreptului, ci pe disparitatea, în diferitele state membre, a condițiilor de protecție a respectivelor drepturi de autor.

35 Pe de altă parte, astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 67-70 din concluzii, nu se poate considera că, în împrejurări cum sunt cele din acțiunea principală, protecția dreptului de distribuire dă naștere unei împărțiri disproporționate sau artificiale a pieței, contrară jurisprudenței Curții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iunie 1971, Deutsche Grammophon Gesellschaft, 78/70, Rec., p. 487, punctul 12, Hotărârea din 20 ianuarie 1981, Musik-Vertrieb membran și K-tel International, 55/80 și 57/80, Rec., p. 147, punctul 14, precum și Hotărârea EMI Electrola, citată anterior, punctul 8).

36 Astfel, aplicarea unor dispoziții precum cele din acțiunea principală poate fi considerată drept necesară pentru protejarea obiectului specific al dreptului de autor, care conferă în special dreptul exclusiv de exploatare. Prin urmare, restricția privind libera circulație a mărfurilor care rezultă din această aplicare este justificată și proporțională cu obiectivul legitim urmărit, în împrejurări cum sunt cele din acțiunea principală, în care inculpatul s-a implicat cu intenție sau cel puțin în mod conștient în operațiuni care dau naștere unei distribuiri către public a unor opere protejate, pe teritoriul unui stat membru în care dreptul de autor beneficia de o protecție deplină, aducând astfel atingere dreptului exclusiv al titularului acestui drept.

37 În consecință, trebuie să se răspundă la a doua parte a întrebării adresate că articolele 34 TFUE și 36 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să desfășoare, în temeiul dreptului penal național, urmărirea penală pentru complicitate la distribuirea fără autorizare de copii ale unor opere protejate prin dreptul de autor în cazul în care copiile unor asemenea opere sunt distribuite către public pe teritoriul acestui stat membru în cadrul unei vânzări, care vizează în mod specific publicul respectivului stat, încheiată în alt stat membru, în care aceste opere nu sunt protejate printr-un drept de autor sau în care protecția de care beneficiază nu poate fi opusă în mod util terților.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

1) **Un comerciant care își îndreaptă activitatea publicitară spre membri ai publicului cu reședința într-un stat membru determinat și creează sau pune la dispoziția lor un sistem de livrare și un mod de plată specific – sau permite unui terț să facă acest lucru –, punând astfel membrii publicului în situația de a obține livrarea de copii ale unor opere protejate prin dreptul de autor în acest stat membru, realizează, în statul membru în care are loc livrarea, o „distribuire către public” în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională**.

2) **Articolele 34 TFUE și 36 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să desfășoare, în temeiul dreptului penal național, urmărirea penală pentru complicitate la distribuirea fără autorizare de copii ale unor opere protejate prin dreptul de autor în cazul în care copiile unor asemenea opere sunt distribuite către public pe teritoriul acestui stat membru în cadrul unei vânzări, care vizează în mod specific publicul respectivului stat, încheiată în alt stat membru, în care aceste opere nu sunt protejate printr-un drept de autor sau în care protecția de care beneficiază nu poate fi opusă în mod util terților**.

Semnături